

Gülümseten Kelimelerim Birer Birer Dökülürken Ayaklar Altına

— kul mehmet · 14 Ağustos 2024



Gülümseten Kelimelerim, Birer Birer Dökülürken Ayaklar Altına

Gün, güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanırken, içimdeki heyecanla ona doğru yaklaştım. Gözlerimdeki parıltı ve dudaklarımdaki gülümsemeye, “Bugün nasılsın? Hayat nasıl gidiyor?” diye sordum. Sözlerim, içimi ısıtan bir sıcaklıkla dökülüyordu dudaklarımdan. Onun da bu sıcaklığı hisseceğini umuyordum. Ancak, beklediğim o sıcak bakışlar yerine, buz gibi soğuk bir ifade ile karşılaştım. Gözlerindeki o donukluk, içimdeki gülümsemeyi bir anda söndürdü. O an, kelimelerim havada asılı kaldı, anlamını yitirdi. İçimdeki sevinç yerini derin bir üzüntüye bıraktı. Gülümseten kelimelerim, birer birer dökülürken ayaklar altına, onun soğuk bakışları altında ezildim. Hayal kırıklığı, kalbimde ağır bir yük gibi oturdu. O an, içimdeki tüm güzel duyguların yerini, derin bir hüznün aldı.

Belki de, onun da içinde fırtınalar kopuyordu lakin o fırtınaların esmesine sebep ben değildim ki. Belki de, benim bilmediğim bir acı taşıyordu yüreğinde, taşıma karşısındakine böylesine davranmasını gerektiyormuydu lakin o... Ama o an, sadece kendi üzüntümü görebildim. Gülümsememin ardındaki hüznün, gözlerimden okunuyordu satır satır hece hece ne acı değil mi? O anın ağırlığı altında ezilirken, içimdeki umut kırıntılarını toplamak için derin bir nefes aldım. Belki de, onun soğuk bakışlarının ardında saklı beni beğenmeme vardır! Belki de, benim bilmediğim başka bir şey vardı yüreğinde lakin benimle paylaşmak yerine böylesine saldırganlığı seçmesi beni derinden yaraladı ve yıktı. Bu düşünceyle, ona bir

adım daha yaklaşmak yerine iki adım uzaklaştım

“Bir şey mi oldu?” diye soracaktım vaz geçtim, daha fazla kelime söz ve heceleri yaralamak istemiyordum, içimdeki endişeyi gizleyemeyerek tüm gözlerimden ona fıskırması onu yakması için sonuna kadar açarak yakmasını istedim lakin vaz geçtim, onun gibi olmak istemedim, bir farkım olsun istedim. Gözlerim, onun gözlerinde bir cevap arıyordu. Ancak, o hala sessizdi. Bu sessizlik, içimdeki merakı ve endişeyi hiç arttırmıyordu çünkü kırılmışım ama o bunun farkında bile değildi.

Bir süre sonra, derin bir iç çekişle konuşmaya başladı. “Hayat çok zor inanki,” dedi, gözlerindeki donukluk yerini hafif bir hüzne bırakırken. “Bugün, içimde taşıdığım yükler beni çok yoruyor.”

Onun bu itirafı, içimdeki üzüntüyü bir nebze olsun hafifletti mi hayır. Anladım ki, onun soğuk bakışlarının ardında benden sakladığı paylaşmadığı saklı bir dünya vardı. Bu dünya, belki de benim anlayamayacağım kadar karmaşık olamazdı anlatsaydı paylaşarak çözüm bulabilirdik.. Ama yine de, onun yanında olmak ve onu anlamaya çalışmak istedim lakin uzaklaştım.

“Anlıyorum,” demek, sesimdeki samimiyeti hissetmesini ummasını beklemek boştu. “Bazen hayat gerçekten zor olabiliyor karşımızdakilerin umursamaz tavırlarıyla. Ama unutmayalım ki, her zaman yanında bir dostun vardır o da karşındakidir, eşindir, dostun, arkadaşındır lakin böylesinden bir süre uzak durmakta fayda vardır diyorum

Bu sözlerimle, onun yüzünde hafif bir gülümseme belirmesi belki zaman alacak o zamana kadar bu sıkıcı anlamsız ortamda durmak yerine kendimi dışarıya atarak doğanın kucağında yatarak uyumayı seçtim. Belki de, içimdeki karanlık bulutlar biraz olsun dağılırdı. O an, içimdeki hüznün yerini bir nebze olsun umuda bırakırdı.

Gün, güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanırken, parkın içindeki bankta otuyordum. Etrafımda, sabahın serinliğinde hafifçe sallanan ağaçlar vardı. Yaprakların arasından süzülen güneş ışıkları, zeminde dans eden gölgeler oluşturuyordu. Kuşlar, dalların arasında cıvıdayarak yeni bir günü selamlıyordu. Bankın hemen yanında, küçük bir gölet vardı. Gölettin yüzeyi, hafif bir rüzgârla dalgalanıyor ve suyun üzerinde yansıyan güneş ışıkları, göz kamaştırıcı bir parlaklık parlıyordu. Gölettin kenarındaki çiçekler, sabah çişleriyle ıslanmış, taze ve canlı görünüyordu. Arada bir, suyun yüzeyinde zıplayan balıklar, sessizliği bozuyordu. Parkın diğer ucunda, çocuklar oyun alanında neşeye oynuyordu. Salıncakların ve kaydırakların sesi, hafif bir uğultu gibi kulağımıza geliyordu. Bu neşeli sesler, içimdeki hüzne rağmen, bir nebze olsun umut veriyordu.

Gözlerim, onun gözlerindeki hüzne takılıp kalmıştı. İçimdeki merak ve endişe, onun sessizliğinde yankılanıyordu. Onun iç dünyasında neler yaşadığını anlamak istiyordum ama buna izin vermiyordu. Belki de, benim bilmediğim derin yaralar taşıyordu yüreğinde. O an, içimdeki duyguların karmaşasıyla boğuşurken, onun da benzer bir mücadele içinde olduğunu fark ettim. Gözlerindeki o donukluk, belki de yaşadığı acıların bir yansımasıydı. Belki de, geçmişte yaşadığı hayal kırıklıkları, onun bu soğuk bakışlarının sebebi olabilir miydi? Bilemiyorum şu an.

Kendi iç dünyama döndüğümde, onun anlamaya çalıştım, anlayamadım. Ben de zaman zaman benzer duygular yaşamıştım ama karşımdakini asla kırmamış böyle davranmamıştım. Hayatın zorlukları, bazen insanı derin bir yalnızlığa sürükleyebiliyor olsa da bu fazlaydı, sınırları aşmak adına. Bu davranış şekli,

insanın içindeki umut ışığını söndürebiliyordu böylesine. İçimdeki kırıklıklar, canıma batıyordu. Her bir kırık parça, kalbimde derin yaralar açıyordu. Onun soğuk bakışları, bu yaraları daha da derinleştiriyordu. İçimdeki umut ışığı, yavaş yavaş sönüyordu. Her bir kırık parça, içimdeki acıyı daha da artırıyordu. Ancak, tüm bu acıya rağmen, ona gülümsemeyi başardım lakin o görmedi! Çünkü biliyordum ki, bazen bir gülümseme, en karanlık anlarda bile bir ışık olabilir. İçimdeki kırıklıklar ne kadar derin olursa olsun, onun yanında olmak ve ona destek olmak istiyordum ki... Lakin içimdeki kırgınlığa neden olan o isteksiz bakışını ve değersiz sözlerini unutamıyordum. Onun soğuk ve ilgisiz tavırları, içimdeki yangını söndüremiyordu. Her bir bakışı, her bir sözü, içimdeki yaraları daha da derinleştiriyordu.

O an, içimdeki acının ne kadar derin olduğunu fark ettim. Onun isteksiz bakışları ve değersiz sözleri, içimdeki yangını daha da alevlendiriyordu. Her ne kadar ona gülümsemeye çalışsam da, içimdeki kırgınlık ve acı, yüzümdeki gülümsemeyi gölgelemeye başlamıştı.

“Belki de,” diye düşündüm içimden, “onun da kendi içinde yaşadığı zorluklar var. Belki de, benim bilmediğim bir acı taşıyor yüreğinde.” Bu düşünceyle, ona daha fazla anlayış göstermeye çalıştım. Ama içimdeki yangın, her geçen an daha da büyüyordu.

“Nasıl bu kadar soğuk olabiliyor?” diye düşündüm. “Benim içimdeki tüm sıcaklığı, tüm sevgiyi nasıl bu kadar kolayca yok sayabiliyor?” İçimdeki kırıklıklar, her geçen an daha da derinleşiyordu. Onun soğuk bakışları, içimdeki yangını söndüremiyordu.

“Belki de,” diye düşündüm, “benim ona gösterdiğim bu sıcaklık, onun içindeki buzları eritebilir. Belki de, zamanla onun da içindeki acılar hafıflar.” Ama bu düşünceler, içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu. Her bir bakışı, her bir sözü, içimdeki yaraları daha da derinleştiriyordu ve ben artık susmayı denedim fazla konuşmak yerine suskunluğun susmuş haline razı oldum en iyisi buydu galiba... Vesselam.

Mehmet Aluç